

Olvasók fóruma

Az „Érted vagyok” februári száma nagy istenél-ményben részesített, amit köszönök a szerkesztőknek. Minden szám igazi belső értékeket tartalmaz, de ez a februári különösen örömmel töltött el.

Mi az örömöm oka? Morel Gyula jezsuita, aki már az égi paradicsomban van, vagy 20 évvel ezelőtt írt arról, hogy a templomi ősközületeket be kellene zárni, sok minden másra lehetne hasznosítani őket. Mert ezekben a templomokban nem KÖZÖSSÉGEK vannak, hanem közönség, amely a gazdag, aranyozott épületben figyelni vagy nem figyelni az oltárnál lévő ember „munkáját”.

Klaus-Peter Jörns azt mondja, a liturgia ne álljon a teológia uralma alatt. Hiszen az élet minden ajándéka Istentől van.

Thomas Seiterich olyan csodálatos modern liturgiáról ír, amelyben emberi közösség van, az érkezőket már a templomba való belépéskor, hófehér karingben, szeretettel köszöntik. Gyakorlatilag üres térbe lépnek be, ahol alig van valami, mindössze két kép. A székek is olyanok, hogy fenntartsák az éberséget. Itt nincsenek nézők, mert mindenki aktív szereplője a liturgiának: Istennel erősítik a kapcsolatukat. Véleményem szerint a szeretet áramkörében vannak, feltölteleznek, ismerik, szeretik egymást, és amikor elhagyják a helyiséget, ezt viszik tovább.

Az eucharisztikus lakoma leírása is az Utolsó vacsora emlékeztet, ahol szintén nem volt arany és ezüst, és nem volt Jézus által megírt liturgia sem.

Klaus-Peter Jörns nagyon szépen fogalmazza meg, hogy „az ünneplés az evés-ivás, az ízlelés és a látás révén – a halláson túlmenően – felébreszti minden érzékiünket, hogy észrevegyük Isten életajándékainak bőségét, szépségét”. A záró áldás után még együtt maradnak, beszélgetnek, iszogatnak, tájékoztatják egymást, és a közös munkákat beszélnek meg.

Ezek a közösségek hitem szerint nem gyűlölködnek, nem irigykednek, hanem az ott hallottak és a megélt élmények alakítják gondolkozásukat. Ez az igazi gondolkodásátalakítás folyamata. A jézusi emberré válás nagyszerű találkozásai, egymás lelkesítése...

A mai egyházi liturgiának meg kell újulnia, ki kell lépnie a hazugságokból, továbbá a pompából, az arany és ezüst-, sokszor giccses templomokból.

Az Örömhír hirdetésének mai formája a fentiek okán egyre hiteltelenebb.

Mekkorát változhatna a világ, ha a fentiek bekövetkezhetnének, hozzátevé, hogy ha teljesülnének az 1965. novemberében született KATAKOMBA SZERZŐDÉSben foglaltak. Az ötven éve leírtakból az égvilágon semmi sem történt meg, legalábbis mífelénk.

Az új világrend kialakítását azoknak kellene elkezdeniük, akik 1965-ben elkészítették a Katakomba-iratot, vagyis most, 50 év múltán már nem nekik, hanem az utódaiknak, és velük együtt nekünk, akik a jézusi életvitelt választottuk példának. Osszuk szét, amink van, a szegénység, a nyomor megszüntetése legyen az életünk központja!

Úgy legyen-áldással:

Görgényi Antónia
Budapest

A februári szám *Olyanok leszte, mint az Isten c.* írásának minden gondolatával teljesen egyetértek, csak a végéhez szeretnék hozzászólni.

Azt hiszem, hogy a „megistenülés tana” sokkal régebbi filozófia, mint a platonizmus; inkább azt mondanám, hogy az emberiséggel együtt született. Érezzük a veszélyeztetettségünket, kisebbségünket egy Mindeneket irányító Magasabb Hatalommal szemben.

Mégis hiszünk, bízunk egy-egy rendkívüli emberben – akinek egy ujjal, egy foggal többje van, különös keresésekkel találták meg már kicsi korában –, aki mégis tudna közvetíteni köztem és a Megnevezhetetlen között.

Ez a mindenkori áldozár: a sámán a díszes dobjával, a madarak röptéből biztosan tájékozódó ember, az éppen házasetletet nem élő, tiszta férfi; ő az, aki tudja a Tiberisen átívelő híd építésének a mikéntjét – ezáltal ez az ő kiváltságos joga (= pontifex; a legnagyobb pontifex ma is a pápa!) –, aki különleges ruhákban jár, különleges fejfedővel, alkalomadtán 12 méteres uszályal. Ezeket a külsőségeket már nagyrészt lerántotta róluk az idő. Egyetlen maradt: a házasetletet nem élő férfi, a pap, hiszen ő naponta mutat be áldozatot.

Amikor mi annak idején átöleltük édesapánkat, akkor csak az ő meleg szívét éreztük, ő pedig a mi virgonc jókedvünket – minden közvetítő nélkül!

Ki kellene nőnünk a pogány hitvilágból!

Hollai Keresztély
Pomáz